

Bendik Wold (kulturredaktør) | Sara Hegna Hammer (red.sek.)
Jonas Brække | Guri Kulås | Dag Eivind Undheim Larsen | Mari Brenna Vollan
kultur@klassekampen.no

KULTUR & MEDIER

KALLET TIL KUNSTEN:

Per Hess

En intens fargeopplevelse startet karrieren til kunstneren som nå vises på Høstutstillingen.

– Hva gjorde at du ble kunstner?

– Fra ganske tidlig av hadde jeg en indre trang til å bli kunstner. Jeg har dessuten alltid vært veldig opptatt av farger og kan spore min første opplevelse tilbake til da jeg var ett eller to år. Jeg lå i en saueskinnspose og så opp på en vidunderlig blåfarge. Det var en opplevelse som har sittet i.

– Når bestemte du deg for å gjøre kunsten til karriere?

– Jeg kommer fra en fattig familie på Kongsberg, så det å velge å bli kunstner var risikabelt og traumatisk. Jeg vurderte å bli arkitekt, men etter å ha arbeidet på et arkitektkontor, fant jeg ut at det var for mye rutine for meg. Da jeg begynte på Akademiet, følte jeg meg hjemme.

– Har du noensinne angret på det valget?

– Nei, det har jeg ikke. Men i perioder, når økonomien har vært dårlig, har jeg tenkt at det er tungt. Men jeg tror min oppvekt har gjort at jeg takler det.

– Hva er det beste med å ha kunst som levebrød?

– Som kunstner kan man tenke fritt og tillate seg hva som helst. Venner av meg som arbeider i academia, virker mer bundet av det å være korrekte og ikke ta seg friheter. Som kunstner er man ikke det.

Sara Hegna Hammer

INTERNASJONALEN: Musikaren

Solange Knowles, søstera til Beyonce, har skrive eit personleg essay om rasisme, som no spreier seg på nettet. Med utgangspunkt sine egne røymsler som svart kvinne både i verda og i musikkbransjen, har ho fått mange til å kjenna seg att med teksten «And Do You Belong? I Do» (<http://saintheron.com/>), der ho tar opp «tonen» folk brukar over alt i samfunnet, for å markera at ho ikkje høyrer heime. **GK**

FOTO: TRYGVE E. SOLHEIM

NOTERT:

Dansepris til Rimestad

Ingunn Rimestad er tildelt Danseinformasjonens ærespris 2016 for sitt over 40 år lange virke som danser, pedagog og veileder. Ifølge juryen har hun satt «dype spor i generasjoner av dansere og koreografer i et bredt sjikt innenfor norsk dans». Rimestad er stadig å se i tåspissko, sist under Tanz im August i Berlin, hvor hun danset i forestillingen «A song to ...» av koreografen Mia Habib. De siste 35 årene har hun også vært en høyt ansett lektor ved avdeling for samtidsdans ved Kunsthøgskolen i Oslo.

Bendik Wold

Teatrene opplever kjøp fra mediene

Jakter gode

Teatrene kniver om å melde om gode besøkstall. Dramaturg Ola Bø frykter at talkonkurranser går ut over kvaliteten på repertoaret.

SCENEKUNST

Av Mari Brenna Vollan

«I 2015 satte Nationalteatret publikumsrekord.» «Nytt godt økonomisk og kunstnerisk år for Trøndelag Teater med publikumsøkning.» «Publikumsrekord ved Drammens Teater.» «Besøket [på Oslo Nye Teater] har økt med 10 % fra året før.»

Dette er et lite utvalg gladyheter fra norske teatre de siste par årene. I pressemeldinger og årsmeldinger skryter teatrene av at publikum strømmer til scenene deres.

– Hvert år oppstår det en konkurranse om publikumstall. Dette er et spill mellom mediene og seierssugne teatersjefer som vi bør vekk fra, fastslår dramaturg Ola Bø.

Frykter lavere kvalitet

Han jobber ved Det Norske Teatret og var i 2013 leder for panelet bak rapporten «Kvalitet for alle penga?», som evaluerte tre norske teatre. Den hevder at mediernes vektlegging av besøkstall fører til at teatrene blir kreative i sin rapportering.

Førrige uke skrev Klassekampen at teatre blåser opp besøkstallene sine, for eksempel ved å låne ut scenografi til andre produksjoner og telle publikum som sitt. Fotballtilskuere og festivalgjengere var blant dem som ble telt som teaterpublikum i fjor.

– For min del kunne teatrene gjerne slutte å summere publikumstallene sine. Da kunne vi kanskje få en slutt på det årlige mesterskapet som ikke fører til noe som helst. Det drar fokus vekk fra det mediene burde konsentrere seg om, nemlig om det spilles viktig og godt teater, sier Bø.

«Teatersjefene kan bli fristet til å la jakten på gode tall påvirke repertoaret»

OLA BØ, DRAMATURG

KASSASUKSESS: Teater Innlandet hadde stor suksess med Øystein Sunde-forestillingen «Det året det var så bratt» i 2014.

FOTO: GISLE BJØRNEBY

Dramaturgen presiserer at det er naturlig at teatrene rapporterer om alt de gjør, enten det er forestillinger, omvisninger eller annen aktivitet. Samtidig frykter han at jaget etter

gode tall kan gå ut over kvaliteten.

– En viktig side ved dette er at publikumstall også uttrykker hvordan man treffer publikum, og det kan man gjøre gjennom en ensidig satsing på bestselgere. Nysatsinger og utprøvinger slår ofte ikke like godt an. Teatersjefene kan bli fristet til å la jakten på gode tall påvirke repertoaret, og det er det viktig å advare mot, sier han.